

Spis č. 2

AKO TCHORA ALADYMA ZAŠTÍPALI OČI

„Hej, Fernando! Nevieľ sa dočkať, keď otestujeme vírus Tupelo. Ha-ha-ha! To bude šupa!“ zasmialo sa škodradostne prasa Armando, snažiac sa nadviazať dialóg so svojím zástupcom capom Fernandom. Prasa Armando šéfovalo Ultra nechutnému komandu a malo obrovské plány. Pod hladinou mora v blízkosti ostrova Kerkyra chcelo vybudovať počítačové centrum, továreň na výrobu klamstiev, z ktorej by prostredníctvom internetu vypúšťali rôzne nezmysly – hoaxy.

Cap Fernando, hladkajúc si kopýtkom riedku vypelichanú bradu spozornel, ešte raz sa poriadne pozrel na slnkom zaliatu oblohu nad ostrovom Kerkyra a na pár sekúnd zmeravel.

„Na svete sú tri veci, ktoré nám môžu prekaziť plány. Mééé! Po prvé, grécky mysliteľ Platón. Ten génius by však musel vstať z hrobu. Po druhé, ten, kto by z trezoru v Akropole ukradol vlas deda Vševeda, no ani to nie je úplne reálne. A po tretie...“

„Čo po tretie, čo?“ vypytovalo sa nedočkavo prasa Armando svojho zástupcu, ktorý ani na sekundu neodtrhol pohľad z oblohy.

„Po tretie, komisár Mrodge so svojím tímom. Práve vidím jeho špeciál pripravený na pristátie na letisku. Tak

toho nám tu bol čert dlhý!“ dokončil cap Fernando so strachom v hlase.

Keď to prasa Armando počulo, vyskočilo z hojdacieho kresla, v ktorom sa opalovalo, tak rýchlo, až sa otriasla celá terasa.

„Prečo?! Prečo práve Mrodge?!“ zakvičalo a od nervov si kopýtkami zatlačilo sadlo. „Naštartuj špionážne vozidlo a šlahaj ho špehovať! Musíme ho čo najskôr dostať z ostrova, lebo bude naozaj zle. Do továrne na výrobu falošných informácií sme vrazili už toľko financií, že zmena miesta by nás zruinovala. Mrodge musí zmiznúť. Za každú cenu!“ zavelilo prasa Armando a cap Fernando iba zasalutoval kopýtkom ako vojak a zamékal.

„Jasné, šéfe! Idem na to!“ Rýchlo nasadol do smetiarskeho auta prerobeného na špionážne vozidlo a prezlečený za smetiara si to túroval rovno k letisku, kde už z Mrodgeho trojplošníka vystupoval samotný komisár aj s celým tímom.

Cap Fernando sa držal tesne za Mrodgeho kolónou, čo sa kľukatými cestičkami ostrova Kerkyra blížila k miestu činu – k mestečku Agios Gordios, kde už niekoľko dní záhadne mizol piesok z pláže.

Komisár si zarezervoval hotel priamo na pláži a plánoval pokračovať vo svojej dobre rozbehnutej diéte.

„Áno, budem sa riadiť vašimi pokynmi, a ak ich čo i len raz poruším, letím späť na Antarktídu, tak ako sme sa dohodli. Všetko platí, pán Kryha,“ ukončil rozhovor s trénerom, vymakaným tučniakom Kryhom. Sústredil sa na telefonát a ani si nevšimol, že ho sleduje cap Fernan-

do, ktorý akože vysýpal plážové smetné koše do smetiarskeho auta.

„Tak z tejto pláže teda mizne piesok...“ rozhladal sa okolo seba zamyslený komisár Mrodge.

„Ak poruší diétu, poletí späť na Antarktídu, to znie nádejne,“ zašomral si popod nos cap Fernando, nasadol do smetiarskeho auta a okamžite sa stratil za horizontom.

Mrodge s tímom si obzreli miesto činu a po vypočutí svedkov komisár skonštatoval, že piesok pravdepodobne mizne v nočných hodinách.

„Dnes o polnoci si dám budiček a prídem si to sem trošku obzrieť,“ pomädľil si natešene plutvy statný mrož a tešiac sa na ďalší prípad sa odišiel ubytovať do fajnového hotela priamo na mieste činu.

Večera vo forme švédskych stolov bola pre diétujúceho Mrodgeho peklom. No držal sa a neporušil slovo, čo dal svojmu trénerovi, hoci ho to stálo veľa síl a sebaovládania. Pri pohľade na grécke špeciality mu tak tiekli sliny, že ihneď, ako opustil jedáleň, museli nabehnúť upratovačky a vydrhnúť uslintanú dlážku pod jeho stolom. Cap Fernando z UNK prestrojený za jednu z upratovačiek presne vedel, pri ktorom z jedál Mrodgeovi najviac tiekli sliny. Boli to obyčajné šamrolky z lístkového cesta.

„Si chlapák, komisár! Vydržal si to a neporušil diétu,“ chválil komisára za to, že si dal iba dusenú zeleninu, tchor Aladym, ktorý sa pri švédskych stoloch teda vôbec neovládal. „Budem mať riadne nabité.“ Pochvaľoval si a hladkajúc si plné brucho si ľahol na plážové ležadlo pred hotelom.

Mrodge sa uložil do postele a budík nastavil na pol noc, chcel sa ísť totiž poprechádzať na pláž, či náhodou nevy-pátra záhadu strácajúceho sa piesku.

Cap Fernando sa prezliekol za hotelového vrátnika a na recepcii strážil každučký Mrodgeho krok. Na pláži sa pred-sa diali veci a UNK ich potrebovalo udržať v tajnosti.

„Pán mrož, kamže-kamže takto neskoro v noci?“ spýtal sa nenápadne cap Fernando komisára, ktorý pár minút po polnoci opúšťal hotel.

„Pán cap, vás som už tuším niekde videl.“ Pozornému oku detektíva nič neušlo. „Nevysýpali ste koše na pláži? A podobáte sa aj na upratovačku z jedálne,“ uvažoval nahlas Mrodge a cap Fernando iba koktavo zamékal.

„To-to-to viete, pán mrož. Robím na tri zmeny a som na roz-roz-roztrhanie, aby som uživil svoje hladné kozliatka, meéé.“

Pri vymýšľaní tej trápnej výhovorky však dostal geniálny nápad. Kopytom spustil požiarny alarm.

Komisára Mrodgeho to naozaj zastavilo, a ako statočný mrož začal okamžite pátrať, kde horí a či vôbec horí, a pomáhal organizovať evakuáciu hostí.

Čo však Fernando nechcel, alarm zobudil aj prispatého tchora Aladyma na pláži, ktorý si niekoľkokrát pretrel oči, či sa mu nesniva, pretože to, čo videl priamo pred sebou na pláži Agios Gordios...

„Tak pre toto mizne piesok z pláže,“ zašomral totálne natlakovaný z nadpriemerne dobrej večere a pustil takú šupu, že ho až oči zaštíпали. A nielen jeho.

Položilo to totiž aj skupinu chobotníc, čo hádzali piesok do miešačky a odtiaľ liali betón do rúry, ktorá sa strácala v hĺbinách mora.

Niekoľkým dezorientovaným chobotniciam sa podarilo utiecť, no pár ich skončilo v nemocnici s otravou spôsobenou tchorím smradom.

V ten večer už z pláže Agios Gordios nezmizlo ani jedno jediné zrnko piesku.

